

DE WEG NAAR GELUK

Hugo Bouter

DE WEG NAAR GELUK

De zaligsprekingen in het boek Openbaring

De weg naar geluk

De zaligsprekingen in het boek Openbaring

Auteur: Hugo Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2001
Tweede editie: 2016
Derde editie: 2024
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

ISBN/EAN 978-90-70926-17-2
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De zeven zaligsprekingen in het boek Openbaring.

Inhoud

Ter inleiding	7
1. Het luisteren naar Gods Woord	9
2. Het in Christus ontslapen	12
3. Het bekleed bevonden worden bij Zijn komst	15
4. Het aanzitten bij de bruiloft van het Lam	19
5. Het deelhebben aan de eerste opstanding	22
6. Het bewaren van Gods Woord	25
7. Het binnegaan in het Nieuwe Jeruzalem	28

Ter inleiding

Het laatste Bijbelboek bevat een reeks van zeven zaligsprekingen. Wij vinden hierin zeven aspecten van het geluk dat God alleen ons kan geven. Dat is heel opmerkelijk, want de Openbaring is juist het boek van de plagen en oordelen die in de eindtijd over de wereld komen. Dat geeft een bijzondere kleur aan deze zaligsprekingen. De God die de wereld oordeelt in gerechtigheid, is barmhartig en genadig. Hij kent hen die Hem toebehoren en prijst hen gelukkig. Hij belooft hun trouw.

De eerste belofte van zegen wijst op het belang van het luisteren naar Gods Woord, dat is het uitgangspunt. Daarna volgen de andere zaligsprekingen, die weer andere aspecten beschrijven van het geluk dat God ons schenkt als wij luisteren naar Zijn stem.

Laten wij deze zeven plaatsen dus nauwkeurig lezen en onderzoeken, opdat wij ons beter bewust worden van de vele facetten van het heil dat God ons wil geven. Gods weg naar de volle zegen, naar een geluk in veelvoud voor de mens die luistert naar Zijn stem, is als volgt:

1. Zalig hij die voorleest, en zij die horen de woorden van de profetie (1:3).
2. Zalig de doden die in de Heer sterven, van nu aan (14:13).
3. Zalig hij die waakt en zijn kleren bewaart (16:15).

4. Zalig zij die genodigd zijn tot het bruiloftsmaal van het Lam (19:9).
5. Zalig en heilig is hij die deel heeft aan de eerste opstanding (20:6).
6. Zalig hij die de woorden van de profetie van dit boek bewaart (22:7).
7. Zalig zij die hun lange kleren wassen, opdat zij recht hebben op de boom van het leven en zij door de poorten de stad binnengaan, d.i. het Nieuwe Jeruzalem (22:14).

Gouda, najaar 2024

H. Bouter

1. Het luisteren naar Gods Woord

‘Zalig hij die voorleest, en zij die horen de woorden van de profetie’.

Openbaring 1:3a

Deze zaligspreking in Openbaring 1 is van grote betekenis. Het gaat hier in de eerste plaats om het belang van het lezen en beluisteren van de profetieën van Gods Woord, maar in principe geldt het ook voor heel de Bijbel. In Zijn Woord spreekt God Zelf tot ons. Hij richt Zich tot iedereen die maar wil luisteren naar Zijn stem. Verlangt u naar waarachtig geluk, naar echte blijdschap? De sleutel daartoe is simpel: niet luisteren naar allerlei menselijke meningen, maar naar God Zelf.

Deze belofte wordt bevestigd in Openbaring 22:7. God wil rechtstreeks tot ons spreken door middel van Zijn Woord, ook door de profetische gedeelten van de Bijbel. Wanneer u dat leest of hoort voorlezen en het ook bewaart in uw hart, dan bent u ‘zalig’, echt gelukkig. Vergelijk de zaligsprekingen van de Bergrede (Matt. 5-7), en het ‘welzalig’ in de Psalmen.

Het woord ‘zalig’ betekent eenvoudig: ‘gelukkig’. Dit houdt veel meer in dan alleen een ‘zalig gevoel’ of iets dergelijks. Wanneer God Zelf u gelukkig prijst, is dat natuurlijk ook realiteit. Het gaat om waarachtig

en blijvend geluk, geen schijn geluk, geen goedkope blijdschap. Het luisteren naar Zijn stem, zoals wij die via Zijn apostelen en profeten mogen vernemen, is de weg naar het heil, naar eeuwige zegen. De vraag is dus of wij oren hebben om te luisteren naar Zijn Woord.

Er zijn ook nog andere manieren waarop God tot de mensen spreekt. Wij kunnen daarover o.a. lezen in Psalm 19. De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspaniel verkondigt het werk van Zijn handen. Maar de taal van de schepping dringt vaak niet door tot zondige mensen, die de waarheid van God in ongerechtigheid ten onder houden (Rom. 1:18vv.). Verder is er ook nog het getuigenis van het geweten, dat ons als zondaars beschuldigt en aanklaagt (Rom. 2:12-16).

Maar dat God tot ons spreekt door middel van Zijn Woord, is toch uniek. Het is de machtigste stem van God. Dat Woord bezit namelijk levenwekkende kracht: het verandert dode zondaars in nieuwe mensen. Er is hier een duidelijke parallel te trekken met het vleesgeworden Woord, d.i. Christus Zelf. Het luisteren naar Zijn stem heeft een geweldige transformerende uitwerking: ‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, het uur komt en is nu dat de doden naar de stem van de Zoon van God zullen horen; en die haar horen, zullen leven’ (Joh. 5:25).

Het luisteren naar Gods Woord is dus zeker niet vrijblijvend. Het heeft een duidelijke invloed, het verandert ons hart en ons leven. Laten wij dankbaar zijn dat wij het complete Woord van God, de Bijbel, in handen mogen hebben en dagelijks daaruit kunnen lezen.

Ons onderwerp is het *laatste* Bijbelboek, meestal aangeduid als de Openbaring van Johannes. Maar Johannes was slechts de dienaar aan wie deze visioenen en openbaringen over de laatste dingen werden toevertrouwd. Het is in feite de Openbaring van Jezus Christus. Wat betekent dit? Twee dingen:

1. Het laatste Bijbelboek is, zoals de hele Heilige Schrift, van goddelijke oorsprong. Het is van Christus Zelf afkomstig.
2. Maar tevens is Hij de belangrijkste Persoon van dit boek. Het draait om Hem en Hij wordt uiteindelijk – na de vreselijke oordelen van de eindtijd – hier op aarde geopenbaard in macht en majesteit.

Bovendien lezen wij hier dat de tijd *nabij* is (1:3b). Christus komt terug en elk oog zal Hem zien (1:7). Dat is een extra reden om deze dingen serieus te nemen. Bent u gereed om Hem te ontmoeten? Is Hij uw Redder, uw Verlosser? Dan bent u werkelijk gelukkig te prijzen.

2. Het in Christus ontslapen

‘Zalig de doden die in de Heer sterven, van nu aan’.

Openbaring 14:13a

In hoofdstuk 1 hebben wij nagedacht over het geluk van het leven bij en overeenkomstig Gods Woord. Maar wij weten allemaal dat ons leven hier op aarde begrensd is. Vroeger of later komt het moment dat wij de dood onder ogen moeten zien; en dat kan totaal onverwachts gebeuren. Ook jonge mensen kunnen plotseling worden weggerukt uit dit leven. Zijn wij gereed om het tijdelijke te verwisselen voor het eeuwige? Dat is alleen het geval wanneer wij de Heere Jezus als onze Heiland en Heer kennen. Dan zijn wij in leven én sterven Zijn eigendom: ‘Hetzij wij dan leven, hetzij wij sterven, wij zijn van de Heere’ (Rom. 14:8).

De dood jaagt ons dan geen angst meer aan, omdat wij weten dat Hij de dood heeft overwonnen en nu heerschappij voert zowel over doden als over levenden (Rom. 14:9). De dood is in feite een dienstknecht geworden, die de gelovige in de tegenwoordigheid van zijn Heer en Heiland brengt. Heen te gaan en met Christus te zijn, is zelfs verreweg het beste (Fil. 1:23).

Maar dit voorrecht geldt alleen voor de gelovige, voor de ongelovigen blijft de dood ‘de koning van de verschrikking’. Daarom worden in het laatste Bijbelboek uitsluitend de doden die in de Heere sterven,

gelukkig geprezen. Alleen zij zijn ‘zalig’. Het in Christus ontslapen, betekent dat de gelovige die geweldig ingrijpende verandering meemaakt in verbondenheid met Hem, de Levensvorst. Een christen gaat niet alleen door de doodsvallei (Ps. 23).

Door het sterven en de opstanding van Christus is de dood overwonnen. Als de Opgestane heeft Hij de sleutels in handen van de dood en het dodenrijk, de hades. ‘Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel?’ (1 Kor. 15:55). Daarom wordt het sterven van de christen elders in het Nieuwe Testament dus aangeduid als het ‘in Christus ontslapen’, d.i. eigenlijk inslapen om later weer op te staan uit de doden. Want als gelovigen hebben wij deel aan de *eerste* opstanding, d.i. de opstanding van het leven.

In het boek Openbaring wordt ook nog een tijdsbepaling genoemd bij het sterven in Christus (nl. de woorden: ‘van nu aan’), omdat het hier om een speciale groep gelovigen in de eindtijd gaat. Het zijn in feite martelaren, die hun trouw aan de geboden van God en het geloof in Jezus met de dood moeten bekopen. Daarom geldt deze troost met name voor degenen die leven in de tijd van de Grote Verdrukking, wanneer de antichrist het volk van God in grote benauwdheid zal brengen en velen van hen zal doden. Zij mogen echter rusten van hun arbeid. Hun werken worden niet vergeten, maar volgen hen na.

Het sterven betekent voor hen het ingaan in de hemelse rust, zoals hier met nadruk wordt gezegd: ‘Ja, zegt de Geest, dat zij rusten van hun moeiten, want hun werken volgen hen na’ (Openb. 14:13b). Dat laatste is in negatieve zin ook van toepassing op nog *verborgen* zonden: die zullen sommige mensen ook volgen in het gericht (vgl. 1 Tim. 5:24-25). Wanneer het echter *goede* werken zijn die ons

navolgen, dan kunnen wij met een rein en vrij geweten ingaan in de rust. Na het sterven worden wij opgenomen 'in de eeuwige tenten' (Luk. 16:9). Wij zijn dan met Christus 'in het paradijs' (Luk. 23:43). Daar is verzadiging van vreugde voor Gods aangezicht. Is dat ook uw toekomst?

3. Het bekleed bevonden worden bij Zijn komst

‘Zalig hij die waakt en zijn kleren bewaart, opdat hij niet naakt wandelt’.

Openbaring 16:15

Iedere ware christen is met Christus levend gemaakt (Ef. 2:5), maar hij is ook met Hem *bekleed* (Gal. 3:27). Door het geloof in het volbrachte werk van Christus op het kruis worden wij gereinigd van onze zonden en komt er een einde aan ons leven in de zonde en in het vlees. Symbolisch wordt dit voorgesteld door het uitdoen van de ‘vuile kleren’ van de oude mens en het aandoen van de ‘witte kleren’ van de nieuwe mens (Ef. 4:20-24; vgl. Zach. 3). Door het geloof doen wij de nieuwe mens aan, maar tegelijkertijd is dit ook helemaal Gods werk; want wij *worden* daarmee bekleed.

Wij moeten hierbij zowel een *huidig* alsook een *toekomstig* aspect onderscheiden. De witte kleren spreken enerzijds van de smetteloze reinheid van onze positie in Christus, maar anderzijds ook van de heerlijke toekomst die voor ons is weggelegd. Iedere christen dient reeds nu te wandelen in het licht, in het besef dat God hem heeft bekleed ‘met de kleren van het heil’ en heeft omhuld ‘met de mantel van de gerechtigheid’ (Jes. 61:10). Aan de andere kant is dit leven met Christus een voorsmaak van de heerlijkheid die ons te wachten

staat. Wij weten dat wij door het geloof geschikt gemaakt zijn voor de hemel en de tegenwoordigheid van onze Heere en Heiland. Hij heeft ons hiervoor waardig (geschikt, passend) gemaakt. Daarom is Zijn belofte ook: ‘Zij zullen met Mij in witte kleren wandelen, omdat zij het waard zijn’ (Openb. 3:4-5). De zonde zal ons dan niet meer aankleven. Ja, witter dan sneeuw zullen wij zijn.

Deze beeldspraak van het bekleed worden komt vaker voor in de Schrift. Het is een fundamenteel bijbels gegeven, dat teruggaat tot de eerste hoofdstukken van het boek Genesis: de geschiedenis van de schepping en de zondeval. De eerste mens werd na zijn val immers door de Heere God Zelf bekleed met huiden van offerdieren, met het doel de schande van zijn naaktheid te bedekken (Gen. 3:21). Zo klinkt om zo te zeggen reeds hier in de vroege geschiedenis van de mensheid de blijde boodschap van het evangelie. Christus is gestorven voor onze zonden. De zondige mens heeft bekleding – bedekking, verzoening – nodig, om voor God te kunnen verschijnen en in Zijn licht te kunnen bestaan. Die bekleding kan ons alleen worden geschonken op grond van de dood van het plaatsvervangende offer.

Paulus gebruikt dit beeld ook voor het opstandingslichaam dat wij als gelovigen zullen ontvangen. Wij verlangen er vurig naar met onze woning die uit de hemel is, ‘overkleed te worden, als wij maar bekleed en niet naakt zullen bevonden worden’ (2 Kor. 5:2-3). Wij zijn nu al bekleed met Christus – anders kunnen wij voor God helemaal niet bestaan – en straks zullen wij *overkleed* worden met onze nieuwe woning uit de hemel. De gave van de Geest is daarvan het onderpand (2 Kor. 5:5).

In het laatste Bijbelboek lezen wij herhaaldelijk over het bekleed worden met witte kleren. In de brief aan Laodicea geeft Christus de raad van Hem te kopen 'goud dat in het vuur gelouterd is, opdat u rijk wordt, en witte kleren, opdat u bekleed bent en de schande van uw naaktheid niet openbaar wordt' (Openb. 3:18). In Openbaring 4 zien wij de vierentwintig oudsten gezeten op hun tronen, 'bekleed met witte kleren, en met gouden kronen op hun hoofd' (4:4). Van de gelovigen die uit de Grote Verdrukking komen wordt gezegd: '(...) en zij hebben hun lange kleren gewassen en ze wit gemaakt in het bloed van het Lam' (Openb. 7:14).

De gemeente te Sardis wordt gewaarschuwd dat Christus voor hen zal komen als een dief in de nacht, wanneer zij niet waakzaam zijn (Openb. 3:3; vgl. 1 Thess. 5:2). Dat is Zijn komst ten oordeel. Maar voor Zijn bruidsgemeente komt Hij niet als een dief in de nacht; zij ziet wakend uit naar Zijn komst als de blinkende Morgenster (zie o.a. 2 Petr. 1:19 en Openb. 2:28). Naar Christus' komst ten oordeel wordt ook verwezen in Openbaring 16. Wij lezen daar de vermanende woorden van de Heer: 'Zie, Ik kom als een dief. Zalig hij die waakt en zijn kleren bewaart, opdat hij niet naakt wandelt en zijn schaamte niet wordt gezien' (16:15).

Deze zaligspreking bevat een waarschuwing om uit te kijken voor de demonische invloeden die de mensheid bedreigen in de dagen vlak vóór de wederkomst van Christus. Wij worden gelukkig geprezen, wanneer wij 'waken' en onze kleren 'bewaren'. 'Waken' betekent in verband met de komst van Christus dat wij gereed zijn om Hem te ontmoeten. Het 'bewaren' van onze kleren betekent dat onze levenswandel daarmee in overeenstemming is. Als het goed is staan

wij met omgorde lendenen en brandende lampen klaar om Christus te ontmoeten bij Zijn komst (vgl. Luk. 12:35vv.). Van de waakzame slaven wordt daar enkele malen gezegd dat zij 'zalig' zijn, wanneer zij zo worden aangetroffen.

Bij de bruiloft van het Lam lezen wij nog de woorden: 'Zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt; en het is haar gegeven zich met blinkend en smetteloos fijn linnen te kleden' (Openb. 19:7-8). De 'bekleding' is Gods gave, maar zij gaat niet buiten onze eigen verantwoordelijkheid om. Ten slotte eindigt dit boek met een zaligspreking aan het adres van hen die hun kleren wassen en wit maken, 'opdat zij recht mogen hebben op de boom van het leven en zij door de poorten binnengaan in de stad' (Openb. 22:14). Alleen de reiniging door het bloed van het Lam geeft ons recht op het eeuwige leven, op het verblijf in de hemelstad en het reine en onberispelijke kleed van Zijn volkomenheid.

4. Het aanzitten bij de bruiloft van het Lam

‘Zalig zij die genodigd zijn tot het bruiloftsmaal van het Lam’.

Openbaring 19:9

De vierde zaligspreking heeft betrekking op een heel belangrijke gebeurtenis in het laatste Bijbelboek, een bijzonder *blijde* gebeurtenis ook, namelijk de bruiloft van het Lam. Nadat het grote Babylon is geoordeeld (‘de grote hoer’, of de valse kerk), is er blijdschap in de hemel en wordt de ware bruid ten aanschouwen van de hemelbewoners verbonden met het Lam, d.i. Christus als de gestorven en opgestane Heer (vgl. Openb. 5). Hij heeft Zijn bruidsgemeente gekocht met de prijs van Zijn eigen bloed.

De laatste hoofdstukken van het boek Openbaring concentreren zich op deze twee zo totaal verschillende ‘bruiden’, die ook als belangrijke ‘steden’ worden voorgesteld: de ene de stad van de mens in al zijn religieuze verdorvenheid, de andere de stad van God in al de stralende heerlijkheid die Hij haar verleent!

Er zijn twee dingen die opvallen bij het lezen van Openbaring 19. Als wij deze gebeurtenis, de bruiloft van het Lam, bezien in het verband van het hele hoofdstuk, is het duidelijk dat de bruiloft plaatsvindt *in de hemel*. Het is een grote menigte in de hemel, die eerst de val

van Babylon bezingt en daarna de bruiloft van het Lam aankondigt. Daarna wordt de hemel geopend en daalt Christus neer vanuit de hemel, gevolgd door de legers 'die in de hemel zijn' (19:14). Het is waar dat zij niet neerdalen uit de hemel als de bruidsgemeente met de Bruidegom, maar in een andere gedaante: die van een leger en zijn Aanvoerder. Maar het is duidelijk dat het om dezelfde personen en dezelfde Heer gaat. Hieruit volgt dat de bruidsgemeente voor die tijd in de hemel moet zijn opgenomen, om dan na de oordelen van de Grote Verdrukking samen met Christus in heerlijkheid te kunnen verschijnen.

Met de uitnodiging voor de bruiloft ligt het heel anders: die vindt plaats op aarde, en wel in de huidige genadetijd. De vergelijking met de uitnodiging voor het koninklijke bruiloftsmaal in Mattheüs 22 ondersteunt deze gedachte (zie ook Luk. 14). Wij moeten de uitnodiging voor het feestmaal kennelijk in verbinding brengen met de prediking van het evangelie in deze tijd. Gaan wij in op het aanbod dat God ons doet en accepteren wij het bruiloftskleed dat Hij ons aanbiedt? Dan zijn wij 'zalig' en kunnen wij als gelukkige en vernieuwde mensen deelnemen aan de 'maaltijd' die Hij voor ons heeft bereid. Nog is er plaats, ook voor u! Alle dingen zijn gereed, het werk van de verlossing is volbracht, maar de vraag is of u wilt komen en gehoor wilt geven aan de blijde boodschap van Gods genade!

Er is ook nog een andere toepassing te maken in verband met de maaltijd die wij als Gods gemeente mogen vieren ter gedachtenis van onze Heiland. Het aanzitten aan de maaltijd van de Heer in deze tijd is een voorsmaak van de vreugde die ons te wachten staat bij het

deelnemen aan het *hemelse* bruiloftsmaal. Onze aanbidding zal dan volkomen zijn.

Verder is het van belang het onderscheid te zien tussen de bruidsgemeente zelf, en de oudtestamentische genodigden. Johannes de Doper behoorde tot deze laatste categorie volgens zijn eigen getuigenis in Johannes 3:29-30. Als de voorloper van de Messias was hij een vertegenwoordiger van de oude bedeling. Hij noemde zichzelf 'de vriend van de Bruidegom', d.i. Christus. Christus is de Bruidegom en Hij heeft de bruid: de bruidsgemeente. Maar er zijn ook nog *anderen* die delen in de feestvreugde, en wel de vrienden van de Bruidegom. Hierbij gaat het in feite om alle oudtestamentische heiligen. Denk bijvoorbeeld aan Mozes en Elia, die aan Christus verschenen en met Hem spraken over de uitgang die Hij zou volbrengen te Jeruzalem, Zijn verzoenend lijden en sterven op Golgotha. Zij zullen eveneens deelhebben aan de eerste opstanding; en zo zullen zij ook als hemelse heiligen in staat zijn het bruiloftsmaal van het Lam bij te wonen.

5. Het deelhebben aan de eerste opstanding

‘Zalig en heilig is hij die deel heeft aan de eerste opstanding’.

Openbaring 20:6

Wij hebben gezien dat er grote vreugde is in de hemel, als het Lam openlijk wordt verbonden met Zijn bruid en Hij samen met haar – vanuit de hemel – Zijn regering aanvaardt over de aarde. Aan deze Christusregering, de periode van de duizend jaren, gaat echter nog iets vooraf: de *eerste* opstanding. Dat is het onderwerp van de vijfde zaligspreking die nu onze aandacht vraagt: *‘Dit is de eerste opstanding. Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en van Christus zijn en zij zullen met Hem als koningen heersen, de duizend jaren’* (Openb. 20:6).

Het is goed om Openbaring 20:1-10 in zijn verband te lezen. De zaligspreking in vers 6 verwijst naar vers 4, waar het begin van het Vrederijk wordt geschilderd en de heerlijke gevolgen van de eerste opstanding voor de martelaren uit de tijd van de Grote Verdrukking. Dat zal de *laatste* fase van de eerste opstanding zijn. De opname van de gemeente en de opstanding van de oudtestamentische heiligen gaan daaraan vooraf.

Al deze gelovigen delen in dezelfde zegen:

1. zij zijn 'zalig en heilig';
2. de tweede dood heeft over hen geen enkele macht;
3. zij zijn priesters van God en van Christus en zullen met Hem regeren. Zij allen behoren Christus toe, zij zijn het eigendom van Hem die hen met een dure prijs heeft verworven. Allen hebben dezelfde waardigheid: de rang van koningen en priesters. Allen delen in het geluk dat Hij voor hen heeft bereid.

Dit is trouwens de enige zaligspreking waarbij aan het woord 'gelukkig' of 'zalig' nog iets wordt toegevoegd. Wie deel heeft aan de eerste opstanding, is zowel *zalig* als *heilig*. Dit is dus niet alleen een zaligspreking, maar ook een heiligverklaring! Deze heiligverklaring vindt niet plaats op grond van een plechtig menselijk bevel, maar op gezag van God Zelf en Zijn onfeilbaar Woord.

Heilig is dus ieder, die deel heeft aan de eerste opstanding. Waarom vinden wij hier dit woord 'heilig'? Het houdt verband met de absolute scheiding van zonde, dood en onreinheid, die kenmerkend is voor God Zelf en Zijn intrinsieke heiligheid. Maar wij vinden het in de Schrift ook als kenmerk van Christus' eigen opstanding uit de doden. Paulus zegt dat Christus volgens de Geest van de heiligheid door Zijn opstanding uit de doden verklaard is als Gods Zoon in kracht (Rom. 1:4). En Petrus zegt dat Hij wel gedood is naar het vlees, maar levend gemaakt naar de Geest (1 Petr. 3:18). Het was immers de Heilige Geest door Wiens kracht Hij verrees, nadat Hij was gestorven voor onze zonden en eens voor altijd het verzoeningswerk had volbracht. Als de Opgestane is Hij volkomen gescheiden van iedere smet van

zonde en dood. Hij leeft nu in een onberispelijke hemelse heiligheid voor God (Rom. 6:10).

Welnu, het is dezelfde Heilige Geest die woont in allen die Christus toebehoren, die Zijn eigendom zijn. Hij zal onze sterfelijke lichamen levend maken en veranderen naar het beeld van onze Heer in de hemel (Rom. 8:11). In een volkomen heiligheid zullen wij dan aan Christus gelijkvormig zijn (Fil. 3:20-21). Dat zal gebeuren bij de *eerste* opstanding, de opstanding van het leven (Joh. 5:29), de opstanding *uit* de doden. Het is ongetwijfeld een bijzondere zegen hieraan deel te hebben; het gaat om een bijzondere klasse van personen (Mark. 9:10; Luk. 20:35; Hand. 4:2). Daarom is in Filippienzen 3:11 letterlijk sprake van ‘de uitopstanding uit de doden’. Deze opstanding wordt elders genoemd ‘de opstanding van de rechtvaardigen’ (Luk. 14:14; vgl. Hand. 24:15).

Na het rijk van de duizend jaren vindt er nog een andere opstanding plaats, maar dat is de opstanding van het oordeel, voor de verdoemenis (Joh. 5:29). Dan kan men niet meer *uit* de doden opstaan! Het einde van al de overige doden, die pas weer levend worden nadat de duizend jaren zijn voleindigd, is de tweede dood, de poel van vuur (Openb. 20:11-15). Over degenen die deelhebben aan de *eerste* opstanding, heeft de tweede dood echter geen enkele macht. Zij zijn zalig én heilig. Bovendien ontvangen zij de priesterlijke en de koninklijke waardigheid (Openb. 20:6). Wat een glorie zal dat zijn.

6. Het bewaren van Gods Woord

‘Zalig hij die de woorden van de profetie van dit boek bewaart’.

Openbaring 22:7

De zesde zaligspreking lijkt veel op de eerste, die wij aan het begin van het boek Openbaring hebben gevonden (Openb. 1:3). Alleen ligt het accent nu speciaal op het *bewaren* van de woorden van de profetie. Als wij het laatste Bijbelboek hebben gelezen en kennis hebben genomen van de inhoud ervan, dan komt het erop aan de woorden van deze profetie ook in een gelovig hart te bewaren. Dat hieraan dus een extra zaligspreking wordt gewijd, tekent het grote belang ervan.

Het laat ook in het algemeen zien hoe belangrijk het is Gods Woord serieus te nemen en te bewaren in ons hart. Het gaat immers om de door Gods Geest ingegeven woorden (vgl. 1 Kor. 2:10-16; 2 Tim. 3:15-16; 2 Petr. 1:20-21). Wij mogen het voltooide Woord van God nu in handen hebben, en dat is van bijzondere waarde. Wij leven helaas in een tijd waarin men geloof is gaan hechten aan menselijke openbaringen, dromen en visioenen. Dat is een ongunstige ontwikkeling, die aanleiding geeft tot speculatieve gedachten en opvattingen. Alleen Gods Woord houdt stand in eeuwigheid. Christus is gekomen om de wet en de profeten te vervullen. Er zal

niet één jota of één tittel vergaan van de wet, voordat alles zal zijn gebeurd (Matt. 5:17-18).

Een mooi praktisch voorbeeld van het bewaren van Gods woorden vinden wij in het leven van Maria, de moeder van de Heere Jezus (Luk. 2:19). Hoewel zij de woorden die Hij later in de tempel tegen haar sprak niet goed begreep, bewaarde zij ze toch in haar hart. De evangelist Lukas zegt dat als volgt: ‘En Zijn moeder bewaarde al deze woorden in haar hart’ (Luk. 2:51). Overwegen wij, overdenken wij de uitspraken van onze Heer in ons hart, zelfs als dingen moeilijk te verstaan zijn (vgl. 2 Petr. 3:16)? Ook gemeenschappelijk hebben wij deze verantwoordelijkheid als gelovigen, zoals o.a. blijkt uit de brief aan Filadelfia. De gemeente daar oogstte veel lof, omdat zij het woord van Christus trouw bewaarde en Zijn naam niet verloochende (Openb. 3:8).

In de brieven aan de zeven gemeenten in Asia vinden wij trouwens nog een ander belangrijk principe. Dat is het volgende: de *balans* tussen Woord en Geest. Zevenmaal lezen wij in Openbaring 2 en 3 het refrein: ‘Wie een oor heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt’. Er dreigen namelijk grote gevaren als Woord en Geest van elkaar worden losgekoppeld. Het Woord *zonder* de werking van de Geest leidt tot formalisme, tot dode orthodoxie. Maar de Geest *zonder* de werking van het Woord leidt tot geestdrijverij en uiteindelijk tot het loslaten van het gezag van de Schrift over hart en leven. Daarom is het zo belangrijk Gods Woord te bewaren in een rein hart en het te lezen en te verklaren in onderworpenheid aan de Geest van God.

Een bijzondere belofte in verband met het bewaren van Gods Woord valt te lezen in Openbaring 22:9. Daar zegt de engel die Johannes al deze dingen toonde, dat hij een mededienstknecht was van hem en de profeten, maar ook 'van hen die de woorden van dit boek bewaren'. Dat betekent dus dat de engelen van God aan onze kant staan en ons dienen, wanneer wij trouw zijn aan Gods Woord! Zij zijn immers dienende geesten, die uitgezonden worden ten behoeve van hen die het heil beërven (Hebr. 1:14).

God heeft Zijn Woord voor ons bewaard door de eeuwen heen. Hij heeft erover gewaakt dat het ongeschonden aan telkens weer nieuwe generaties kon worden doorgegeven. Nu is het onze verantwoordelijkheid dit Woord hoog te houden, het te lezen en te bewaren en door te geven aan anderen. Dit geldt dus ook voor de woorden van het laatste Bijbelboek. Als wij dat doen, zijn wij 'zalig'. God Zelf prijst ons hier gelukkig! Wanneer de woorden van de profetie precies in vervulling zullen gaan, is niet aan ons geopenbaard. Maar de tijd is nabij. Christus komt spoedig terug.

7. Het binnengaan in het Nieuwe Jeruzalem

‘Zalig zij die hun lange kleren wassen, opdat zij recht hebben op de boom van het leven en zij door de poorten de stad binnengaan’ (d.i. het Nieuwe Jeruzalem).

Openbaring 22:14

De laatste zaligspreking in het boek Openbaring heeft betrekking op het binnengaan in het Nieuwe Jeruzalem, de hemelse hoofdstad van het Vrederijk (vgl. Hebr. 12:22-24). Ze noemt de voorwaarde daartoe – het wassen van de kleren – en geeft ook aan wat het burgerrecht van de hemelstad inhoudt. Men heeft dan recht op (1) het eten van de boom van het leven en (2) het binnengaan in de stad. Het gaat hier om voorrechten die ons door het geloof worden geschonken: het deelhebben aan Christus en het wonen binnen de poorten van de godsstad.

Daarna vinden wij ook de keerzijde met betrekking tot de anderen, degenen die buiten zijn. Het contrast is groot: ‘Buiten zijn de honden en de tovenaars, de hoereerders, de moordenaars, de afgodendienaars en ieder die de leugen liefheeft en doet’ (Openb. 22:15). Er is goddelijke tucht in de hemelstad, en die wordt strikt gehandhaafd. Er is een duidelijk ‘binnen’ en ‘buiten’, en dit draagt een definitief karakter. De bewoordingen herinneren aan wat Paulus schrijft over

de grenzen van de gemeente van God nu al hier op aarde (1 Kor. 5:12-13).

In het boek Nehemia vinden wij een passage waarin het volk al de mannen prees die vrijwillig in Jeruzalem gingen wonen. De stad nu was ruim en groot, maar het inwonertal was gering (Neh. 7:4; 11:1-2). In het hemelse Jeruzalem is de situatie totaal anders. De tijd om keuzes te maken is dan voorbij. Het is ook een ontelbare menigte die de stad zal bevolken. Bovendien is het de Heere Zelf, Die hier de inwoners prijst. Hij is in deze verzen persoonlijk aan het woord, en wel vanaf Openbaring 22:6. Beide ‘zaligsprekingen’ in dit hoofdstuk worden dus door Hemzelf uitgesproken.

De voorwaarde om het burgerrecht van het hemelse Sion te mogen ontvangen, is ‘het wassen van de kleren’. Dit spreekt van de reiniging door het bloed van Christus en de totale verandering in onze levenswandel, die daarvan het gevolg is. In de lofprijzing in Openbaring 1 lezen wij dat Hij ons uit (of: van) onze zonden heeft *verlost* door Zijn bloed (1:5). Sommige handschriften lezen hier dat Hij ons van onze zonden heeft *gewassen* in Zijn bloed (zie de Statenvert.). Het eerste wijst op de prijs die moest worden betaald voor onze verlossing, het tweede op het middel dat noodzakelijk was om ons te reinigen. Het bloed van Christus was nodig om ons los te kopen (zoals ook wordt bevestigd in Openbaring 5:9), maar ook om ons te wassen en te reinigen.

Van de gelovigen die uit de Grote Verdrukking komen, wordt gezegd: ‘(...) en zij hebben hun kleren gewassen en die wit gemaakt in het bloed van het Lam’ (Openb. 7:14). Zij wassen dus zelf hun kleren, om die wit te maken in het bloed van het Lam. Dat beklemtoont de

eigen verantwoordelijkheid om met belijdenis van schuld en in een houding van zelfoordeel tot God te komen, maar eveneens met een oprecht geloof in het redmiddel dat God heeft gegeven. Een ander middel tot reiniging en vergeving van zonden is er niet. Alleen het bloed van Jezus, Gods Zoon, reinigt ons van alle zonde (1 Joh. 1:7). De passage in Openbaring 22 hanteert ook deze actieve vorm: ‘Zalig zij die hun kleren wassen’ (22:14).

Het wassen van de kleren heeft twee gevolgen. De reiniging door het bloed van het Lam geeft ons recht op het eeuwige leven en op de toegang tot de hemelstad, het Nieuwe Jeruzalem. Zodoende ontvangen wij volmacht over of recht op de boom van het leven, alsmede de bevoegdheid om door de poorten binnen te gaan in de stad. In het visioen van het Nieuwe Jeruzalem, dat hieraan voorafgaat, wordt van deze dingen een duidelijke beschrijving gegeven (Openb. 21:9-22:5).

De beeldspraak met betrekking tot de boom van het leven is ontleend aan de eerste hoofdstukken van het boek Genesis. Ze komt ook voor in de belofte die wordt gedaan aan de overwinnaars in Efeze (Openb. 2:7). Het eten van de vrucht van de boom van het leven is – evenals het eten van het brood van het leven – een beeld van het deelhebben aan Christus. Wij mogen ons figuurlijk gesproken met Hem voeden om het ware leven van God te ontvangen en dit ook in stand te houden (Joh. 6).

Het beeld van de stadspoorten is ontleend aan het boek Jesaja. De poort is de plaats van de rechtspraak. De poorten vormen de enige toegang tot de stad, alleen de rechtvaardigen kunnen hierdoor binnengaan (vgl. Jes. 26:1-2; 60:1-22). Onze wettige plaats als

gelovigen is binnen de veilige muren van de stad, die God heeft toebereid. Zo zullen wij voor altijd met de Heer zijn en voor de troon van God en van het Lam Hem dienen en vereren. Zult u ook delen in dit geluk?

*In de heilige stad, met de straten van goud,
vloeit de stroom van het water des levens;
daar is wonderlijk licht, zoals nooit is aanschouwd,
maar 't heerlijkst is: dáár zien wij Jezus.*

Distributie:

CBC 't Gulden Boek te Houten

Website: www.cbcboek.nl

E-mail: info@cbcboek.nl